

— Стой! — извика извед-
нѣжъ Борко. — Я ми кажи,
какво ще вечеряме?

— Да си сваримъ чорбица!
Азъ нося бобъ!

— А утре?

— Утре риба, нали знаешъ —
азъ ги ловя съ ржце рибитѣ!
Слушай, Борко?

— Какво?

— Сложи чорбата да ври,
пъкъ ще ти кажа!

Бързо огнището пламна!
Затоплиха се двата камъни.
Гърнето заврѣ. Капакътъ под-
скочи нагоре и топлата пара
замириса на заклано пиле. Та-

ка мирише тя когато човѣкъ
пука отъ гладъ.

— Е, кажи де? — подкани
Борко малкото си братче.

— Тука ли искашъ! Ела да
се изтегнемъ по царски въ па-
латката и ще ти кажа!

Двамата лѣтовници се на-
мъкнаха, легнаха на шумата.
Месечината имъ свѣтна като
кандило.

— Вчера, подзе музикант-
чето, прочетохъ въ вестничето,
че единъ вждичаръ намѣрилъ
въ една риба два диаманта.
Продалъ ги и си купилъ авто-
мобилъ. Е, това се нарича къс-
метъ. Я си помисли, че и ние
намѣримъ такова богатство!

— Не ми трѣбва толкова,
искамъ само четвъртъ отъ ка-
мъчето, че да си купя туристи-
чески обуца, една раница и
едно зимно палто на мама. Гор-
ката, съ какво окърпено палто
ходи!

— Ами на мене, бе Борка,
ти съвсемъ ме забрави!

— Е хайде тогава и на тебе!

— Де тоя късметъ! — за-
мисли се Николчо и сърдцето
му скочи като събудено пѣтле.

Въ това време нѣкой над-
никна презъ продраното плат-
нище и извика:

